

de les comarques empordaneses

de sant miquel de fluvià

ciudadà governador!

Davant els fets que palesen una incomprensió del que és la veritable democràcia, em sento revolucionari i faré el Goliat amb ferma mesa d'esperit per lluitar contra qui fent la paella pel mànec fa molt jesuíticament el que li dona la gana.

¿On és la llibertat, senyor governador?

¿On és allò que diu Igualtat, Fraternitat i no sé quantes «fanfarroneries» més que la política republicana esgrimeix? ¿On és tot això?

[Doncs ja diré jo on es troba!

El ciutadà governador té la dissort que la veritable llibertat li ve ampla i ell opta davant la democràcia la disfressa espiritual de jesuïta, i es troba que li sobra molta roba i d'aquestes sobres n'ha fet un sarró, dins del qual hi té empresonada l'estimada llibertat i quan obre el sarró, perquè en surti un alé de llibertat, és justament quan sent algun cacic jesuïta que enyorà no poder ésser Virrei d'algun poble com havien estat en temps de tristos records en què manaven les espases.

Sàpiga, doncs, el governador, que el catorze d'abril el poble va trencar les cadenes amb les quals estava engrillonat i va alçar-se contra aquells que dient-se governadors no eren altres que els seus botxins, i si llavors va tenir la feblesa de no fer-se la justícia per la seva pròpia mà, no per això va deixar l'esperit de revolució, que contra tot el caciquisme, de pam en pam i d'esgrao en esgrao, anirà pujant l'escala de les seves justes reivindicacions fins que sota aquestes llibertats robades poguem soterrar-hi als que dient-se representants d'una llibertat no són res més que uns ensotanats disfressats d'homes civils.

La llibertat avui plora, però alegrem-nos, car aquestes multes i restriccions governatives que patim els homes de l'A. S. A. són la millor propaganda per conquerir les nostres llibertats.

Si la República és un règim de llibertat, que visqui, però si vol sostenir privilegis no tenim perquè amar-la i quan no s'estima una cosa ens és indiferent, i mai oblidarem que l'indiferència és la mort moral i espiritual, tant individualment com col·lectiva.

Sàpiga, doncs, el ciutadà governador, que vulgui ell, o no vulgui, nosaltres, els homes

de l'A. S. A., anirem de poble en poble recollint els tristos gemecs dels camperols explotats.

Els homes que modestament lluïem per l'A. S. A., creiem que la República és un fet de llibertat, car, ningú no pot desxifrar l'enigma de fins a quin punt arriba la llibertat que el poble va donar-se el catorze d'abril.

Camperols, no desmaiem davant les vergonyoses sancions d'un governador. L'A. S. A. sabrà imposar-se i el triomf, no cal dubtar-ne, és ben nostre.

Per la llibertat, per l'A. S. A., el governador deu dimitir, car no és ell el cirurgià que la «província» necessita.

BADÓ MANSIÓN.

Sabons i llexius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

de roses

actitud improcedent

Actitud improcedent és la que segueixen quatre consellers que foren de la majoria i que ara són dimissionaris, ¿quin fi persegueixen? Segurament ridiculitzar un home al qual ells mateixos han votat per batlle i que degut al seu defecte fisiològic (puix és sord), no pot exercir el seu comès, com és degut, si ells s'ho proposen. El batlle dimissionari, En Salvador Marcó, en la sessió del dia 24, primera presidida per l'actual batlle En Joan Pujol, féu de valent (?), aprofitant que En Pujol no el sentia, i els altres es limitaren a seguir el seu cap de colla.

Ara bé, ciutadà Marcó, quan un home es vol riure d'un altre, no fa pantalla amb la mà com féreu vós el dia 24, perquè En Pujol no us veiès, ni parla baix perquè no el sentin, sinó que ho fa amb la cara descoberta, procurant que el senti qui ha de sentir-lo, i acceptant les conseqüències, això és el democràtic, el demés és una covardia, una iniquitat.

Us posàreu moltes vegades la paraula democràcia a la boca, referint-vos a l'actuació d'En Pujol, amb un assumpte que afectava un vostre correligionari, però ¿no us recordeu que vós féreu molts actes d'autocràtic?, o sinó busqueu en el vostre cervell i ho trobareu, si voleu, i veureu que el dia que cridàreu al president de «Sang Nova» amb l'excusa d'un assumpte particular seu, per amenaçar-lo per la campanya que dita entitat portava a cap

contra vós, donant la cara, i aprofitant-vos de què éreu la primera autoritat, i dintre la casa del poble, fins i tot arribàreu a insultar-lo, no em negareu que és un gest d'autocràcia fet amb tot el cinisme de què sou capaç.

Tampoc em negareu que a la sessió que es discutí l'afer de les escoles no actuàreu gaire democràticament; nosaltres per la boca del company Ponseti, demanàrem la paraula convençuts que havent-hi el precedent que els senyors Pi i Sunyer (August i Carles) havien estat escoltats en exposar les seves opinions sobre les escoles, també ho seríem nosaltres, no fou així; ens donàreu la paraula, però fou per poder-vos desfogar, treure tota la bilis que desfilàveu contra nosaltres, per la abans dita campanya, i ens diguéreu que no se'n ocorregués mai més demanar la paraula. Doncs bé, tingueu entès que havent-hi el precedent dels senyors Pi i Sunyer, persones honorables, catedràtics, savis si voleu que exposaren la seva opinió, i foren escoltats amb tota mena d'atencions, nosaltres, els ciutadans que no som savis, ni catedràtics, que no tenim cap *quarto*, però que som tan honorables i més interessats en els assumptes del poble, teníem tot el dret per demanar la paraula, i tingueu entès que tantes vegades com es presentí un cas com l'esmentat, «Sang Nova», entitat oberia a la veritable democràcia, integrada per elements que no giren mai la cara, irà a la palestra, sempre que ho necessitin els interessos del poble, sense claudicacions, i sense por als gests de menyspreu, i amenaces a què sou tan aficionat.

Res més, sinó que cuideu de no repetir sessions com la del dia 24, perquè podria ésser que el veritable poble, (no els xais), es cansés de veure un pallasso que els vol fer riure, i recordant que els interessos del poble són coses sèries, us fessin plorar.

V. G. F.
de «Sang Nova»

Pinures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

de fortia

humorístiques

1. Amb estranyesa de molta gent, encara que no pas meua, puix ja m'ho havia assegurat el seu «director», en la nit del dissabte 3 de setembre, sortí a la llum *El Terrassà*, periòdic reivindicador dels drets dels gastrònoms, com aquell «panxut» de Puig Pujades,